

Jezioro Łabędzie w Kutnie

Na scenie zobaczymy 40 osób, które zatańczą klasyczny balet Piotra Czajkowskiego z 1876 roku. Autorami libretta byli Władimir Biełiczew i Wasilij Gelcer.

emat baletu zaczerpnięty jest z różnych legend o dziewczynie zaklętej w ptaka, występujących w mitologii greckiej i folklorze baśniowym wielu krajów Europy i Wschodu. Akcja rozgrywa się w nieokreślonej epoce, w jakimś zakątku Europy. Z okazji dnia pełnoletności księcia Zygryda odbywa się festyn, młodzież wiejska bawi się i tańczy w obecności dworu. Księżna oznajmia synowi, że jutro będzie musiał wybrać narzeczoną spośród przedstawionych mu na balu panien. Zygryda martwi decyzja matki. By oderwać go od smutnych myśli, przyjaciele proponują wyprawę na polowanie. W dali widać stadko przylatujących łabędzi.

Skalisty brzeg jeziora. Zjawia się stado łabędzi z królową na czele. Przyjaciel księcia Benno z towarzyszami celują z łuku do ptaków. Przybiega Zygryd, przymierza się do strzału, gdy nagle staje przed nim królowa Odetta. Oczarowany jej pięknością książę nie pozwala strzelać do ptaków i odprawia myśliwych. Ze wszystkich stron otaczają go białe łabędzie, Odetta wyjaśnia księciu ich tajemnicę: zły czarownik Rotbard zamienił ją i jej towarzyszkę w łabędzie, które tylko o północy nad brzegiem jeziora mogą przybierać ludzką postać. Zaklęcie to może jedynie złamać szczere uczucie człowieka, który nigdy jeszcze nie wyznał nikomu miłości. Wśród skał ukazuje się złowrogi ptak; to Rotbard, który przypomina Odettę o swojej władzy nad nią, a księciu o grożącym mu niebezpieczeństwie. Lecz młodzieniec nie lęka się pogroźek. Ulegając czarowi Odetty, przysięga jej wieczną miłość i wyzwolenie. Zbliży się świt, łabędzie muszą odejść.

Sala balowa na zamku księżnej. Schodzą się goście, witani przez mistrza ceremonii, za nimi wkracza z synem księżna i sześć młodych panien, z których Zygryd ma dziś wybrać narzeczoną. Jednakże żadna z nich nie podoba się młodemu księciu; zatopiony w marzeniach, myśli wciąż o tajemniczej dziewczynie - łabędziu. Nagle fanfary oznajmiają przybycie niespodziewanych gości. To Rotbard w ludzkiej postaci ze swą córką, piękną Odylią, której ludzkie podobieństwo do Odetty oszałamia Zygryda. Rozpoczyna się bal. Rotbard nakazuje córce, by postarała się zdobyć słowo księcia, gdy bowiem zakochany młodzieniec zapomni o Odettę i wyzna miłość innej, złamie przysięgę wierności. Tak też się dzieje - w oknie ukazuje się przelotna wizja zrozpaczonej Odetty i Zygryd pojmując, że padł ofiarą podstępu. Zwycięski Rotbard wyprowadza córkę, a Zygryd w rozpacz opuszcza zamek.

Nad brzegiem jeziora łabędzie z niepokojem oczekują powrotu królowej. Odetta wraca smutna opowiada towarzyszką o zdradzie Zygryda. Lecz oto zjawia się książę, pełen skruchy i żalu, zapewnia Odetkę o swej miłości; przecież to ją widział w osobie Odylii. W ten z łopotem skrzydeł - wśród błyskawic i huku piorunów nadlatuje czarny ptak - Rotbard. Nie mogąc pokonać uczucia kochanków, grozi księciu śmiercią, lecz Zygryd nie chce ratować się ucieczką, gotów umrzeć razem z Odetką. Oboje giną w falach jeziora. Zwyciężony potęgą miłości Rotbard pada martwy.

Zakończenie może być tylko jedno - w złotej łódce, ciągniętej przez białe łabędzie, Odetta i Zygryd płyną do krainy wiecznej szczęśliwości.